

Möjligheternas nät: Kunskapsspridning och utveckling av nya undervisningsmetoder

Av: Professor Kamal Abu Deeb

Det här är den sista artikeln i en serie om tre runt Internets för och nackdelar publicerade i det månatliga magasinet Dubai al-Thaqafiya.

I början av våren fick jag en förfrågan om att undervisa i arabiska och i den arabiska litteraturen på Högskolan Dalarna. Jag påpekade att jag omöjligt kunde lämna Oxford på grund av andra uppdrag och att flytta till Sverige för en längre period skulle säkert vara trevligt men inte praktiskt genomförbart. Jag fick då till min förvåning höra att undervisningen sker över Internet något som verkligen satte fart på min nyfikenhet. Men jag var fortfarande skeptisk eftersom jag inte hade någon erfarenhet av arbete över internet men jag blev lovad att det inte alls var svårt och att jag skulle få all tänkbar utbildning i de olika programmen som används vid Högskolan.

Själva idén lät nu mer och mer lockande för var dag och jag började prata med vänner och familj om Högskolan Dalarna på samma sätt som en liten pojke pratar om en spännande leksak han blivit lovad. Och när vi väl började undervisa kändes det verkligen som en magisk lek.

Den första dagen på terminen steg jag in i klassrummet, just precis "steg in i klassrummet" och ändå satt jag bekvämt kvar i min fåtölj i Oxford. I rummet väntade redan flera studenter, jag kunde se deras namn och bilder på skärmen framför mig men trots den väl upplagda träningen som jag deltagit i drabbades jag av några små tekniska problem när jag nu skulle hälsa studenterna välkomna och inleda lektionen. Jag startade kameran, slog på mikrofonen och sade "Hej och Välkomna" då jag inte fick någon reaktion upprepade jag frasen igen men inte heller den här gången kom det något svar. Plötsligt dök bokstäver upp på skärmen, sakta men säkert blev texten "ursäkta, men vi hör dig inte" synlig i chatt rutan. "Vänta lite så ska jag hämta en tekniker" fortsatte sedan den andra läraren att skriva.

Efter ett kort tag kom en leende ung man in i rummet, han hälsade mig och jag hälsade tillbaka, men det hördes förstås inte. Han började också skriva till mig och meddelandet "Kan jag få ta över din dator?" kom upp på skärmen. "Allah" var det enda jag kom mig för att säga då jag plötsligt såg hur program öppnades och stängdes, inställningar ändrades och knappar trycktes in, allt i en blixtrande hastighet. Efter någon minut stod det på skärmen "Var snäll och säg något nu" Jag försökte än en gång med "Hej och välkomna" och på teknikerns och studenternas leenden förstod jag att den här gången fungerade det.

Så försvann den hjälpsamma datoranden tillbaka till sin flaska och vi började vår första lektion om berättarkonsten i arabisk litteratur. De två timmar som lektionen varade passerade snabbt, inte minst genom de intelligenta frågor jag fick från studenterna, någon från USA, en annan i Sydamerika, en tredje i Italien, en fjärde i Pakistan en femte i Sverige och så vidare. Och allt detta medan jag fortfarande satt kvar i min fåtölj i Oxford.

För någon som mig, uppvuxen i en bergsby där elektricitet inte drogs in förrän jag fyllt tio år och i vilken de första TV-presentatörerna sågs på med samma förvåning som om de varit magiska andar som rörde sig i lådan känns det extra överkligt att via en teknisk apparat kunna kommunicera med människor över hela världen och inte bara kommunicera utan bedriva en undervisning som känns precis som den jag alltid har bedrivit i föreläsningssalar i Oxford, London och USA. Sanningen är att efter min första lektion över internet var jag tvungen att gå ut i trädgården och verkligen övertyga mig själv att jag fortfarande var kvar i Oxford och att

studenterna inte var med mig utan faktiskt i sina egna länder och hem, så tydlig var känslan av att vi varit tillsammans under lektionen.

Innan jag fick möjligheten att uppleva undervisning på det här sättet hade jag ingen aning om hur väl Internet kunde användas till utbildning. Men mängden av intressanta kurser som erbjuds av Högskolan Dalarna, det väl utbyggda och smidigt fungerande system som används och inte minst alla de duktiga studenter från olika delar av världen som söker sig till Högskolan har fått mig att förstå att det här är inte bara för bekväma personer som mig själv som helst sitter i sina fåtöljer hemma på arbetsrummet utan faktiskt en helt ny möjlighet både att ta del av och sprida kunskap från och till människor som aldrig annars haft en möjlighet att träffas och utbyta tankar. Och den tanken är precis lika magisk som när elektriciteten kom.

Sammanfattning och översättning till svenska, Lisa Berg